

Sygn. akt: I C 1040/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Hubert Wnorowski
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Sandra Kozak

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2021 r. w Kętrzynie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. G. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.602,91 (tysiąc sześćset dwa złote i 91/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 24.07.2020r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę (...),00 (tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem kosztów procesu z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

Sygn. akt I C 1040/20 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 23.07.2020 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. G. kwoty 1 602, 91 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwot 1 286 zł i 316,91 zł. Wniósł także o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powód wskazał, iż dochodzone pozwem roszczenie wynika z umowy pożyczki zawartej przez pozwaną w dniu 14.08.2018 r. z wierzycielem pierwotnym na kwotę kapitału 1 000 zł na okres 45 dni. Pozwana nie wywiązała się ze spłaty należności wynikającej ze wskazanej umowy. Wynikająca stąd wierzytelność względem pozwanej była przedmiotem cesji pomiędzy wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. a D. W. OÜ, który następnie przeniósł związane z nią uprawnienia na powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się : 1000 zł jako kapitał pożyczki, 286 zł kwota prowizji za udzielenie pożyczki i kwota 316,91 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od sumy kapitału i prowizji pożyczki, od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 25.08.2020 r. w sprawie VI Nc-e (...) Sąd uwzględnił powództwo nakazując pozwanej zapłatę na rzecz powoda dochodzonych pozwem kwot.

Pozwana M. G. złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zaskarżając go w całości i wniosła o umorzenie postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości.

Postanowieniem z dnia 25 września 2020 roku postępowanie w sprawie zostało umorzone wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu.

Następnie w dniu 23 listopada 2020 roku powód złożył do tut. Sądu pozew o tożsame roszczenie, wnosząc jednocześnie o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu do odpowiedzi podniosła zarzuty braku legitymacji procesowej powoda, nierzetelność przedstawionej dokumentacji, kwestionowała zawarcie umowy, otrzymanie kwoty pożyczki, wskazywała na nieudowodnienie zawarcia umowy, zarzuciła stosowanie niedozwolonych praktyk i niedozwolonych klauzul, jak również niewykazanie roszczenia odsetkowego.

Sąd ustalił co następuje :

M. G. w dniu 02.12.2016 r. dokonała z indywidualnego rachunku bankowego numer (...) przelewu kwoty 0,1 zł na rzecz (...), a w tytule przelewu zawarła formułę „potwierdzam rejestrację i akceptuję warunki Umowy Nr (...)”

(dowód: potwierdzenie przelewu z dnia 02.12.2016 r. – k. 51).

W dniu 14.08.2018 r. pozwana M. G. poprzez wykorzystanie środków porozumiewania się na odległość zawarła z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki refinansującej nr (...) na kwotę 1286 zł na okres 45 dni. Zgodnie z umową pozwana zobowiązana była do zwrotu kwoty pożyczki wraz z prowizją w wysokości 286 zł do dnia 28 września 2018r. Tego samego dnia pozwana dokonała przelewu kwoty 316,09 zł., w tytule wskazując swój PESEL i zwrot „refinansowanie pożyczki o 45 dni.”

(d. umowa k. 44, wyciąg bankowy k. 49)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 15 października 2018 r. wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z umowy pożyczki nr (...) z dnia 14.08.2018 r. została przeniesiona przez wierzyciela pierwotnego na rzecz D. W. OŰ z siedzibą w T..

(dowód : umowa cesji wierzytelności k. 33-35 z załącznikiem).

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2019 r. wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z umowy pożyczki nr (...) z dnia 14.08.2018 r. została przeniesiona przez D. W. OŰ z siedzibą w T. na rzecz powoda E. Sp z o.o. z siedzibą w W..

(dowód : umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem k. 21-33).

Informacja o powyższych cesjach wierzytelności została przesłana odpowiednio w dniach 29 października 2018r. i 16 października 2019r.

(dowód: pismo z dnia 29.10.2018r. z dowodem nadania – k. 54-55, pismo z dnia 16.10.2019r. k. 57)

Wysokość zaległości pozwanej wobec powoda z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 14.08.2018 r. wynosi 1602,91 zł, na co składają się kwota 1286 zł jako suma wypłaconego kapitału pożyczki oraz kwota 316,91 zł j jako skapitalizowane odsetki od sumy kapitału i prowizji pożyczki , od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa według stawki maksymalnych odsetek za opóźnienie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód na poparcie twierdzeń zawartych w pozwie przedłożył wydruk umowy pożyczki z dnia 14.08.2018 r. nr (...) oraz potwierdzenia przelewów dokonanych przez pozwaną w związku z zawarciem tej umowy. Pozwana zakwestionowała wprawdzie przedłożoną przez powoda umowę pożyczki, zaprzeczając, aby taką umowę zawierała, jednak twierdzenia te w świetle przedstawionych przez stronę powodową dowodów nie zasługują na wiarę. W niniejszej sprawie zastosowanie do zawartej przez pozwaną umowy pożyczki mają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która dopuszcza zawieranie umowy o kredyt konsumencki (w tym umowy pożyczki) za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

Umowa o kredyt konsumencki zawierana na odległość to taka umowa, która spełnia warunki przewidziane w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Jest to zatem umowa, którą kredytodawca zawiera z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie.

Przepis art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim określa wymogi formalne umowy o kredyt konsumencki. Umowa taka powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Wymóg wprowadzony w tym przepisie może być odczytywany przede wszystkim przez pryzmat art. 78 kc jako wskazanie na zwykłą formę pisemną. Oznacza to, że – przynajmniej *prima facie* – wymóg wprowadzony w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim może być odczytywany jako zastrzeżenie zwykłej formy pisemnej, rozumianej zgodnie z art. 78 kc. W literaturze silnie reprezentowane jest jednak stanowisko o konieczności interpretowania art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w sposób szerszy, niż wynikałoby to z tradycyjnego utożsamienia "formy pisemnej" z art. 78 kc. Rozstrzygającym argumentem w tym zakresie pozostaje treść art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z 23.4.2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.Urz. UE L Nr 133 z 22.5.2008 r., s. 66 ze zm.), zastrzegająca dla umowy kredytu, alternatywnie, zwykłą formę pisemną lub posłużenie się innym trwałym nośnikiem. Biorąc pod uwagę całkowity charakter harmonizacji oraz brak pozostawienia ustawodawcy krajowemu opcji implementacyjnej, wykładnia art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim powinna być dokonywana zgodnie ze źródłową dla niej regulacją prawa unijnego, a w konsekwencji konieczne jest odczytanie zastrzeżonego w niej wymogu pisemności w sposób rozszerzający (por. Komentarz do ustawy o kredycie konsumenckim red. Osajda 2018, wyd. 2)

Wymaganie, jakie wynika z art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, trzeba interpretować przede wszystkim jako nakaz – skierowany do kredytodawcy – sporządzenia dokumentu obejmującego treść oświadczeń woli złożonych przez kredytodawcę oraz konsumenta i utrwalenia tego dokumentu w odpowiedniej formie. Wykładnia językowa art. 29 ust. 1 w/w ustawy sugeruje, że minimalną formą umowy o kredyt konsumencki jest forma pisemna, chyba że przepisy odrębne przewidują inną szczególną. Istotne argumenty przemawiają jednak za stanowiskiem, aby – oprócz formy pisemnej – dopuścić formę „trwałego nośnika” (zdefiniowanego w art. 5 pkt 17w/w ustawy). W szczególności przekonuje o tym wykładnia *prounijna*. Art. 10 ust. 1 dyrektywy (...) jednoznacznie stanowi, że umowy sporządza się w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku. Ponadto stanowisko to wspiera wykładnia celowościowa. Aby zapewnić odpowiednią ochronę interesom konsumenta nie jest konieczna wyłącznie forma pisemna. Do ochrony takiej wystarczy zastosowanie trwałego nośnika. Wykładnia ta uwzględnia aktualne uwarunkowania społeczno-gospodarcze, które wynikają z postępu technicznego oraz potrzeb gospodarki elektronicznej, w szczególności odnośnie do umów zawieranych na odległość (por. Tomasz Czech Komentarz do art.29 ustawy o kredycie konsumenckim).

Biorąc pod uwagę powyższe argumenty należy uznać, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej (z własnoręcznymi podpisami), jak i na innym trwałym nośniku. W myśl powyższej interpretacji – nie jest konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Forma, jakiej wymaga art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim (z uwzględnieniem wykładni *prounijnej* oraz celowościowej), jest zachowana również wtedy, gdy treść oświadczeń woli spisano na dokumencie papierowym, ale nie

zamieszczono pod nim własnoręcznych podpisów albo umieszczono faksymile lub innego rodzaju podpis powielony mechanicznie. Stosownie do prounijnego oraz celowościowego kierunku interpretacji komentowanego przepisu dopuszczalne są różnorodne sposoby dochowania wymaganej formy przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki. Sposobem takim może być m.in. złożenie oświadczeń woli przez strony za pomocą środków porozumiewania się na odległość (np. telefonu, poczty elektronicznej), a następnie spisanie postanowień umowy na papierowym dokumencie (np. w postaci wydruku komputerowego), bez własnoręcznych podpisów.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, dzieląc powyższą argumentację, uznać należy za niezasadne zarzuty pozwanej, iż w niniejszej sprawie wierzyciel pierwotny nie spełnił wymogu zawarcia umowy pożyczki (stanowiącej umowy o kredyt konsumencki) w formie pisemnej. Brak własnoręcznych podpisów stron pod przedłożoną przez powoda umową pożyczki nr (...) nie uchybia wymogom określonym w art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie zachowania formy pisemnej.

Ponadto za wiarygodne Sąd uznał załączone do pozwu potwierdzenia przelewów. Zarówno tego dowodzącego zarejestrowania w systemie informatycznym wierzyciela pierwotnego, jak i tego potwierdzającego uiszczenie prowizji za refinansowanie pożyczki.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Natomiast stosownie do treści art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Umowa cesji może być zawarta w dowolnej formie, wymaga ona jednak stwierdzenia na piśmie. Art. 511 kc mówi o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, tj. odnosi się do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 8 marca 2005r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1516/04, opubl. OSA 2005/12/44). Chodzi tu o zwykłą formę pisma potwierdzającego przelew, a zgodnie z art. 78 §1 zd. 2 kc, minimum wymagań, należy spełnić dla zachowania formy pisemnej zwykłej wszystkich umów, w tym także umowy dotyczące przelewu wierzytelności, ogranicza się do wymiany dokumentów zawierających treść oświadczeń woli, a każdy jest podpisany przez jedną ze stron, bądź dokumentów, z których każdy zawiera treść oświadczenia woli jednej ze stron i jest przez nią podpisany (por. wyrok SO w Łodzi z dnia 14 sierpnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt III Ca 511/19, opubl. LEX nr 2759035). Ponadto umowa przelewu, uregulowana w art. 509 i n. kc, jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, czyli oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 25 marca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 885/13, opubl. LEX nr 1461185), jeśli sama wierzytelność jest stwierdzona pismem (art. 511 kc).

Oświadczenia o zbyciu wierzytelności, jak również załączone do pozwu umowy przelewów wykazują legitymację czynną powoda w niniejszej sprawie. Wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki jest w tych dokumentach opisana, oznaczona i zindywidualizowana. Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Wobec tego Sąd nie uwzględnił zarzutu pozwanej o braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda.

W ocenie Sądu nie zasługują na uwzględnienia podnoszone przez stronę pozwaną twierdzenia o tym jakoby zawarta umowa była sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco naruszająca interes pozwanej. Z okoliczności sprawy wynika, że kwota prowizji nie przekracza maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu obliczonych w sposób określony w art. 36a ustawy z dnia 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim (j.t.: Dz.U. z 2019r., poz. 1083). W ocenie Sadu brak również podstaw do twierdzenia, jakoby umowa pożyczki zawierała klauzule niedozwolone.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz ze wskazanymi w wyroku odsetkami umownymi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1, 1¹ i 3 kpc, uznając, iż pozwana jako strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu w kwocie 1117 zł, na które składa się opłata od pozwu w wysokości 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.